Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVI. Ч. 124. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ВІВТОРОК, 5-го ЧЕРВНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. TUESDAY, JUNE 5, 1979 No. 124. VOL. LXXXVI.

ГОЛОВНА УПРАВА БРАТСТВА 1-ОЇ УД УНА ВІДБУЛА НАРАДИ ТА ЗУСТРІЛАСЯ ІЗ ВАЛЕНТИНОМ МОРОЗОМ

Валентин Мороз серед колишніх вояків УНА. (Зліва): д-р Р. Дражньовський, В. Мороз, С. Шепарович, Р. Іваницький, Р. Данилюк та д-р Н. Дражньовська.

Ню Йорк (Р. Г.). — Головна Управа Братства кол. Вояків 1-ої УД УНА, яка очолює всі Крайові Управи Братства в різних країнах світу та координує їхню діяльність, відбула свої чергові наради 19 травня ц. р. в Ню Йорку. На нарадах обговорено важливі організаційні проблеми, видавничі та інші актуальні справи. Шостий Делегатський З'їзд Братства, який згідно із статутом має відбутися цього року, вирішено скликати в жовтні в Торонто. У найближчому майбутньому Братство видасть книжку В. Будного „Рімініˮ. Це буде друга книжка, що її Братство видасть в цьому році. Перша, „Заграва на Сході" Р. Крохмалюка, є в розпродажу і має великий успіх.

Український Конгресовий Комітет Америки, який тепер координує виступи недавно звільненого українського патріота-героя Валентина Мороза, позитивно відізвався на звернення Головної Управи зустрінутися з ним. Зустріч, хоча коротка з уваги на інші виступи Валентина Мороза, відбулася 20-го травня у домівці Станиці Братства в Ню Йорку.

Дорогого всім колишнім воякам гостя-героя привітав голова Головної Управи д-р Роман Дражньовський. Він висловив радість всіх дивізійників, що Валентин Мороз, неначе чудом, по довгих роках і муках тепер між нами. Колишні вояки найкраще це розуміють, бо під час і після війни доводилося їм не один раз заглядати смерті в вічі. Тепер колишні дивізійники активні в усіх громадських організаціях по цілому світі.

Валентин Мороз у притаманній йому красномовній відповіді коротко і зворушливо підкреслив, що він все заздрив цим патріотам, які мали нагоду зі зброєю в руках боротися з нашим ворогом. Він цієї нагоди не мав, — він боровся з окупантом словом, — але існує єдність тих, які боролися духово і зброєю. Дух і атмосфера, яка виробляється у людей, що билися зі зброєю в руках, відчувається у цьому крузі як велике братерство зброї. Далі Валентин Мороз підчеркнув, що найважливіше завдання — це передати цього духа дітям, „щоби вони відчули Україну". Гість висловив вдоволення і радість, що мав нагоду хоч коротко бути серед колишніх вояків 1-ої Української Дивізії УНА.

Дякуючи за дарунок, а саме книжку „Бій під Бродами", Валентин Мороз сказав: „Маю велику пошану до зброї, сам був офіцером совєтської Армії... Цікаво, що большевики хотіли перетворити бій під Бродами в поразку... Українська громада зуміла зробити з нього перемогу. Так, то перемога, то був великий іспит, після того іспиту ми не заломалися".

Від Українсько-Американських Ветеранів привітав Валентина Мороза присутній в домівці п. Г. Полчі.

Д-р Р. Дражньовський запевнив Валентина Мороза, що Братство радо буде вітати його в цій домівці, але не так коротко, а двері всіх домівок Братства для нього завжди відкриті.

СОЮЗНИКИ ЗСА В ЕВРОПІ СХВАЛЮЮТЬ САЛТ II, ДОМАГАЮТЬСЯ БІЛЬШОЇ УЧАСТИ В ПЕРЕГОВОРАХ ІЗ СССР

Гага. — Виступаючи на річній конференції Північно-Атлантійського ОборонногоСоюзу (НАТО), західні альянти З'єднаних Стейтів Америки схвалювали в принципі американсько-совєтський договір про обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II), але в майбутньому домагалися більшої участи в переговорах з Совєтським Союзом. У зв'язку з неприхильним ставленням до цієї справи Франції, у кінцевому комунікаті конференції НАТО не вдалося віддзеркалити повністю цього прихильного ставлення країн Західньої Европи до договору САЛТ II, але американський державний секретар Сайрус Венс, розмовляючи з кореспондентами про можливості ратифікації договору в Сенаті ЗСА, підкреслював, що він був дуже вдоволений позитивною реакцією західньоевропейських альянтів ЗСА до договору. Як відомо, президент Джіммі Картер і генеральний секретар ЦК КПСС та голова Президії Верховної Ради СССР Леонід І. Брежнєв плянують підписати цей договір 18 червня ц. р. у Відні, Австрія.

Державний секретар Венс та інші міністри закордонних справ членських держав НАТО підкреслювали конечність модернізації атомової тактичної зброї, розміщеної в Европі, яка, до речі, буде темою чергових розмов між ЗСА і СССР, а зглядно, між Заходом і Сходом, бо Москва натякає на можливість притягнення до переговорів своїх союзників з Варшавського Пакту. Йозеф Лунц, генеральний секретар НАТО, заявив, що усі членські держави погоджуються, що в будучому Европа мусить відігравати більшу ролю, як це було досі, чи хоч би у часі переговорів ЗСА і СССР в справі обмеження атомової зброї. Журналісти запитали Сайруса Венса, чи ЗСА погодилися б на участь европейських альянтів, зокрема на участь Великої Британії, яка посідає атомову зброю, і Західньої Німеччини, де така зброя розміщена, у чергових переговорах з СССР. Венс відповів, що ми, мовляв, погоджуємося, але коли його запитали, чи уряд СССР прийняв би такий плян, Венс вагаючись відповів: „можливо, але не відомо".

Найголовнішою справою, яка мала пряме відношення до оборони Західньої Европи, була справа розміщення нових совєтських атомових ракет „СС-20" в країнах Східньої і Центральної Европи. Цією проблемою буде займатися НАТО в чергових місяцях. На конференції НАТО не було ясно, чи країни Европи бажають, щоб ця справа була включена у досі неуспішні переговори про роззброєння в Центральній Европі, чи вона мала бути темою на чергових безпосередніх переговорах про атомову зброю між ЗСА і СССР. Франція і країни Варшавського Пакту закликають до ширшого роззброєння, яке включало б усі країни Европи, СССР, ЗСА і Канаду. У кінцевому комунікаті конференції про це не згадується, а говориться лише про САЛТ II і висловлюється признання для урядів ЗСА і СССР, бо та-

(Закінчення на стор. 3)

Китайський уряд дав дозвіл на відкриття бюр газетам ЗСА

Пекін. — Уряд Китайської Народної Республіки дав дозвіл на відкриття бюр чотирьом американським газетам і про це офіційно повідомлено заінтересовані видавництва. Дозвіл на відкриття бюр в Пекіні одержали: „Ню Йорк Таймс", „Вашінгтон Пост" „Лос Анджелес Таймс" і „Волл Стріт Джернал". Невиясненою залишилася справа віз для кореспондентів, бо деякі газети домагалися допущення більшого числа журналістів, на що китайці не дуже погоджувалися. Однак, видавці газет надіються на позитивне полагодження і цієї справи.

ПАПА НАГОЛОШУЄ ЄДНІСТЬ ВСІХ ХРИСТИЯН СХІДНЬОЇ ЕВРОПИ, ПІДКРЕСЛЮЄ РОЛЮ ЦЕРКВИ У СВІТСЬКИХ СПРАВАХ

Папа Іван Павло II після відправлення Служби Божої на Площі Перемоги у Варшаві.

Гнєзно, Польща. — Папа Іван Павлі II, промовляючи до понад півмільйонової маси паломників у цій старинній колисці польського християнства і колишній столиці Польщі під час другого дня відвідин своєї батьківщини, у неділю, 3-го червня, наголосив єдність всіх християн Східньої Европи й висловив піддержку тим, які не втішаються свободою релігії, підкреслюючи в цей самий час важливу ролю Вселенської Церкви у „світських справах".

У проповіді до паломників, як і раніше у Варшаві у слові до понад 250,000 молоді, Папа недвозначно і з розмислом вніс політичні моменти, заявляючи, що він стримітиме до покращання долі всіх народів Східньої Европи, включно з християнами у Совєтському Союзі. „Ми не можемо забувати про тих наших братів — і я сподіваюсь, що вони почують мене". Для підкреслення своїх слів Папа вичислив кожну країну Східньої Европи і заявив, що „я певний, що я нікого не пропустив".

Ще під час першого дня своїх відвідин, в суботу, 2-го червня, Папа Іван Павло II заявив, що завданням Церкви є „служити людству також у світських справах", хоча в офіційних зустрічах з лідерами комуністичного уряду Польщі він не заторкував світських справ. Вже д другому дні в Гнєзні він кількакратно висловив затурбовання порушенням прав людини в країнах Східньої Европи і висловився критично про заборону комуністичними властями свобідно віроісповідувати. Часто відходячи від приготованого тексту, Папа назвав себе „польським Папою, слов'янським Папою" і заявив, що це є „воля Христа", щоб власне в цю хвилину він „заманіфестував духову єдність християнської Европи". Він висловив сподівання, що ті держави, які погодилися на „вільну виміну ідей та інформацій" додержуватимуться ними підписаних договорів.

Перебування Папи в Польщі — першого Папи, який відвідує країну з комуністичною владою, — передається тільки на місцевому телебаченні і на Заході. Телебачення в СССР передало тільки 30 секунд з приїзду Папи до Варшави, не показуючи мільйонів людей, які його зустрічали. Коментатор Александр Бовін сказав, що „деякі кола" Ватикану стараються використати відвідини Папи для „антидержавних цілей".

Відвідини Папи в Польщі заплановані на дев'ять днів. Він відвідає Ченстохову, свою колишню дієцезію в Кракові, містечко Вадовіце, де він народився, і колишній концентраційний табір в Аушвіці.

„ДОКТРИНА ЗБЛИЖЕННЯ НАЦІЙ" ЦЕ „СУТТЄВИЙ ЧИННИК НАЦІОНАЛЬНОГО ГНОБЛЕННЯ НЕРОСІЯН" — ПИШЕ ДРУЖИНА АРЕШТОВАНОГО ЮРІЯ БАДЗЯ

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — Світляна Кириченко, дружина колишнього співробітника Інституту літератури Академії Наук УССР, звернулася „Відкритим листом" до світової громадськости, до діячів еврокомуністичних партій та керівників СССР у справі безправного ув'язнення її чоловіка, Юрія Бадзя, автора небуденного дослідження про минуле, сучасне і майбутнє України п. н. „Право жити", за що він став жертвою терору КҐБ. „Відкритого листа" одержало Представництво Української Гельсінкської групи на Заході. Друкуємо винятки з цього листа, а його повний текст появиться на сторінках „Сучасности".

„23 квітня ц. р. в м. Києві арештовано мого чоловіка, Бадзя Юрія Васильовича, за „скоєння державного злочину". Цей злочин полягає в тому, що протягом останніх семи років Бадзьо писав наукове дослідження історично-філософського характеру про сучасне становище українського народу в складі Союзу РСР, його існування в трьох аспектах — минулому, майбутньому й сучасному, що становлять психологічну єдність і визначають духовно-історичний клімат суспільства. 1977 року майже закінчена праця, що мала близько 1400 сторінок щільного рукописного тексту, за загадкових обставин пропала. Написані протягом 1978 року понад 400 сторінок нового варіянту праці були вилучені під час обшуку на нашій квартирі 3 лютого ц. р.

Праця, що має назву „Право жити", адресувалася Президії Верховної Ради СРСР, оскільки в ній порушувалися проблеми загальносуспільного значення — йшлося про ідеологічні й практичні умови, в яких живе український народ.

Юрій Бадзьо

...У першому розділі під назвою „Майбутнє, або проповідь національної смерти", на великому теоретичному і практичному матеріялі проаналізовано передумови і причини виникнення ленінської ідеї злиття націй, простежено еволюцію більшовицької національної політики. Логічний аналіз явища та всієї історичної практики привели автора до висновку, що це не наукова теорія, а політично тенденційна доктрина, яка з самого початку виявила свій догматичний характер, реакційну сутність, яка породжена не реальними життєвими процесами і навіть не марксовою теорією комунізму, а російським великодержавним шовінізмом, що насильно нав'язує її людській свідомості.

Проповідь зближення і злиття націй аж ніяк не загрожує зникненням російської нації, бо супроводжується активізацією пропаганди російського патріотизми, виключної ролі російського народу в історії СРСР, особливих заслуг російської мови, перетворення її на рідну мову неросійських народів Союзу РСР... Док-

(Продовження на ст. 3)

В. Мороз відвідає Канаду

Торонто, Канада. — Стараннями Комітету Українців Канади і Крайового Ділового Комітету відзначення 50-річчя ОУН, українська спільнота Торонто й Онтаріо вітатиме Валентина Мороза, особливим бажанням якого є зустрінутися з українською молоддю, взяти участь у всеукраїнській демонстрації в обороні Юрія Шухевича й тисячів українських політв'язнів-борців за Українську Самостійну Соборну Державу.

Валентин Мороз приїде до Торонто в четвер увечері, 7-го червня, де представники української громади привітають його. У п'ятницю, 8-го червня, напротязі дня будуть пресові конференції — англійська і українська. Відбудеться зустріч Валентина Мороза на окремій сесії в парляменті провінції Онтаріо та зустріч з прем'єром Онтаріо. Вечером відбудеться зустріч українців Торонто з Валентином Морозом у готелі Роял Йорк.

У суботу, 9-го червня вдень В. Мороз виступить на Світовому З'їзді АДУК і відвідає Секретаріят СКВУ. В пополудневих годинах буде зустріч Валентина Мороза з молоддю. Центральна Маніфестація в обороні Юрія Шухевича українців Торонто і Онтаріо почнеться у Квін'с Парку. Звідти протестаційний похід вирушить до Натан Філіпс Сквер біля ратуші. Головний промовець — Валентин Мороз.

По маніфестації відбудеться прощальний вечір. Валентин Мороз від'їде з Торонто до Вінніпегу в неділю вранці, 10-го червня.

Комітет Українців Канади і Крайовий Діловий Комітет для відзначення 50-річчя ОУН сподіється, що українське громадянство візьме участь в маніфестації за кличами „Свободу Шухевичеві!" та „Хай живе самостійна соборна українська держава!"

Д-р Зубок доповідатиме про зловживання психіятрією в СССР

Ню Йорк (М. Д.). У п'ятницю, 8 червня, відбудеться зустріч членів Українського Лікарського Товариства Північної Америки з д-ром Борисом Зубком, який у 8-ій год. вечора доповідатиме в Українському Інституті Америки при 2 Схід 79 вул. на тему зловживання совєтської психіятрії в Совєтському Союзі.

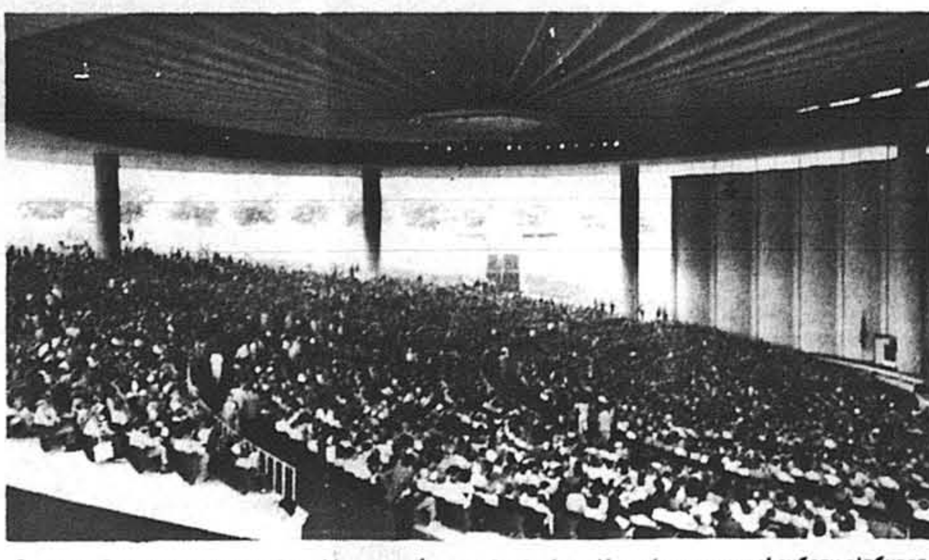
На доповідь УЛТП запрошує громадянство Ню Йорку та околиць. Д-р Борис Зубок говоритиме англійською мовою. Цей колишній совєтський психіятр жидівського походження працював довші роки в совєтських „психушках" і мав змогу особисто спостерігати деяких політв'язнів у цих заведеннях.

Він прибув до ЗСА 4-ри роки тому і є одним із двох свідків-лікарів, які дали зізнання і в подробицях пояснили способи зловживання психіятрії для політичних цілей у Совєтському Союзі. Д-р Зубок свідчив з Л. Плющем на З'їзді Американських Психіятрів на Гаваях, коли 4-ма голосами пройшла заява З'їзду, в якій засуджено совєтський уряд та совєтських психіятрів за зловживання психіятрією.

Д-р Зубок також був перекладачем, коли група американських психіятрів перевіряла ген. Петра Григоренка і ствердила, що в нього немає найменших познак психічної недуги, тобто не було причин ув'язнювати в психіятричній лічниці в СССР.

Д-р Зубок кінчає психіятричну резидентуру-спеціялізацію в одній з нюйоркських лікарень.

ПОНАД 5,000 ОСІБ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У ВЕЛИКОМУ УКРАЇНСЬКОМУ ФЕСТИВАЛІ В НЮ ДЖЕРЗІ

Загальний вид на просторий амфітеатр в Ґарден Стейт Артс Центрі, де минулої суботи відбувся П'ятий Український Фестиваль.

(Світлив О. Старостяк)

Голмдел, Н.Дж. — „Хай цей Рік Дитини започаткує нову добу в розвитку наших культурних спадщин, завдяки яким Америка є сильною і вільною", — заявив губернатор Ню Джерзі Брендан Бирн, вітаючи понад 5,000 глядачів, які майже вщерть заповнили просторий амфітеатр Ґарден Стейт Артс Центру під час п'ятого Українського Фестивалю в суботу, 2-го червня. Губ. Бирн прибув вперше на цю величаву імпрезу, яка притягає тисячі українців з кількох стейтів східнього побережжя ЗСА. Губ. Бирна представив конферансьє Ярослав Семчишин, а за привіт йому подякував голова комітету Йосип Лисогір.

Починаючи від 11-ої год. перед полуднем розлогі травники і паркувальні площі цього великого Центру почали заповнюватись автомобілями, автобусами і людьми, які негайно прямували до шатер, де відбувались виставки образотворчого і прикладного мистецтва та де можна було набути прерізні його зразки в додатку до книжок, грамофонних платівок і навіть світлин з попередніх фестивалів. Не меншою популярністю втішались станки з українськими і неукраїнськими стравами. У 1-ій год. по полудні почались виступи молодечих мистецьких ансамблів на розлогій площі під ще дещо захмареним, але вже тут і там голубим небом. У цій частині програми, що нею проводив Нестор Голинський, виступали: діти з Пластової Станиці в Ню Йорку, які вивели сценку з „Казки про лицарів з Княжої доби" під мистецьким керівництвом Є. Гойдиш; танцювальний ансамбль „Чайка" з Міллвілл, Н.Дж., під мистецьким керівництвом С. Чаплинської; танцювальний ансамбль „Метелиця" з Пассайку, Н.Дж.; оркестра „Ізмарагд" з Пассайку зі солісткою Оксаною Кордубою та „Молоді Верховинці" при Осередку СУМ А в Ню Йорку, під керівництвом Д. Ґензи. Під час програми також відбувся показ ноші, який проходив, як і цілий фестиваль, під знаком „Року Української Дитини".

Денна програма закінчилась молебнем в наміренні українських дітей, що його відправили о. шамб. Віктор Поспішіль, парох української католицької церкви св. Марії в Картереті, Н.Дж., о. Іван Сирота і о. Михайло Перетятко з парафії св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н.Дж.

Негайно після молебня, коли ще маси народу шукали своїх місць в амфітеатрі, Фредерик Век, уря-

(Продовження на ст. 3)

У Косові буде музей

Косів. — До музею Гуцульщини, який створюється у цьому місті, надійшло багато вартісних мистецьких експонатів, — інформує київська „Молодь України". У Косові на протязі сторіч схрещувалися стежки визначних письменників, малярів, відбувались різні історичні події. Дуже старенькі вже люди ще пам'ятають як сюди приїздив Іван Франко, зустрічаючись з Михайлом Павликом, як тут перебували етнограф Володимир Гнатюк і письменник Гнат Хоткевич та інші.

Світову славу принесли Косову майстри мистецької обрібки дерева Юрій Шкрібляк, його сини Микола і Василь, династія Корпанюків, ткачі, вишивальниці, майстри кераміки. І увійшли ці твори, — пише газета, — „до золотого фонду музеїв" — Львова, Києва, закордонних країн, но і річ ясна... до столиці Батьківщини" — Москви.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік $30.00, на пів року $16.00, на 3 місяці $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Спізнене оправдання

У щоденнику „Ню Йорк Таймс" зі середи, 30-го травня, появився у формі односторінкового платного оголошення відкритий лист Міжнародного комітету прав людини „Гуманітас" до Соціялістичної Республіки В'єтнаму, в якому гостро засуджено порушення прав людини в тій країні.

Організацію, яка опублікувала цей лист в „Ню Йорк Таймсі" та в п'ятьох інших американських щоденниках, очолює популярна співачка Джовн Баез, відома із своєї пацифістичної діяльности ще з половини 1960-их років, а під листом підписалось понад 80 американських науковців, письменників, публіцистів, артистів та інших менш чи більш визначних діячів. За малими виїмками, майже всі вони стояли в передових лавах протестаційних акцій проти уряду колишнього Південного В'єтнаму та проти участи ЗСА у в'єтнамському конфлікті, що вони й стверджують у відкритому листі. У 1960-их і в 1970-их роках їхні прізвища появлялись під різними зверненнями, закликами, засудами політики ЗСА, а багато з них виступали з промовами на вічах, з'їздах та демонстраціях, під час яких буйно повівали прапори комуністичного В'єтнаму, а американські горіли у полум'ях протесту. Ще свіжі в пам'яті криваві сутички демонстрантів з поліцією і вояками Крайової Гвардії в Чікаго під час конвенції Демократичної партії в 1968 році, а опісля у стейтовому університеті в Кент, Огайо, чи бешкети в Колюмбійському, Гарвардському та інших університетах, відмова молодих мужчин служити в американському війську і цілий ряд подій, які тоді до основ захитали цілу країну та залишили її населення у своєрідній психологічній травмі, з якої воно ще по сьогоднішній день цілком не обтряслося.

І от чотири роки після закінчення війни в Південносхідній Азії та об'єднання В'єтнаму в одну комуністичну державу з осідком в Ганої знову відгукнулись деякі „в'єтнамські активісти", тим разом засуджуючи теперішній режим В'єтнаму за „брутальне нехтування правами людини". З відкритого листа „довідуємось", що у в'єтнамських в'язницях і „таборах перевиховання" перебуває під цю пору між 150,000 і 200,000 осіб, що у цьому процесі „перевиховання" влада примінює жахливі тортури, що поодинокі особи прямо зникають, що військо вживає деяких людей для вишукування мін, які залишились з часів війни, та що сотні людей влада саджає на старі кораблі та висилає насильно у безвість. Подавши ці факти і засудивши в'єтнамський режим, Джовн Баез і її приятелі закликають цей же режим припинити тортури, звільнити політв'язнів і додержуватись постанов Універсальної Декляреції Прав Людини. „Як і в 1960-их роках, ми підносимо наші голоси, щоб ваші люди могли жити", — закликають патетично болільники над В'єтнамом, звертаючись до читачів газет писати листи до президента В'єтнаму, до д-ра Курта Вальдгайма і, очевидно до Джовн Баез, долучуючи добровільну пожертву на оплачення цього оголошення.

Можливо, що деякі з підписаних під листом осіб тепер справді вірять в це, що їхній заклик зрушить сумління ганойських садистів. Так думали і діяли інші колишні пацифісти перед ними, в часи ще більш жорстоких розправ московських спеців в цьому ділі, коли мільйони гинули в судоргах голоду, в тюрмах і концтаборах.

Можна б спитати Джон Боез і її „соратників", чому вони здогадались аж по чотирьох роках заговорити про речі, які відомі кожній людині, яка навіть поверхно читає щоденну пресу. Сама Баез признається, що їй вже три роки тому було відомо про жахливу дійсність у В'єтнамі. Можна б її також спитати чому вона і нею очолювана організація не виступає в обороні політв'язнів в інших комуністичних країнах, зокрема в СССР, цій найбільшій тюрмі народів. Чейже серед підписаних під листом є такі особи, наприклад о. Теодор Гесбург чи Джері Лейбер, що свідчить про їхню послідовність. Але Джовн Баез хіба послідовна у своїй наївності, а підписаний нею лист — це тільки заспокоєння власного сумління і дещо спізнене виправдання безглуздого думання і ще більш безглуздої, а то й шкідливої діяльности в минулому.

Панас Феденко

ДВА ПОЛЬСЬКІ ГОЛОСИ ДО УКРАЇНСЬКОЇ ТЕМИ

У днях 12-го і 25-го травня слухав я доповіді, виголошені польською редакцією радіовисильні „Вільна Европа" в Мюнхені. Автором першої доповіді був журналіст і дослідник історії Павел Заремба; він недавно помер. Він описав події, що привели до влади в Польщі Юзефа Пілсудського. То був державний переворот, 12 травня 1926 року, бунт проти законного уряду, що спирався на більшість послів сойму Польської Республіки.

Другу доповідь мав журналіст з українським прізвищем — Тадеуш Мелешко. Він говорив про 100-ліття Симона Петлюри.

Павел Заремба пробував представити переворот Пілсудського як корисний для розвитку Польщі. З цим більшість поляків не згоджується. Диктатура Пілсудського і його „полководців" посіяли ворожнечу в польському суспільстві. Зокрема противилося диктатурі організоване польське селянство під проводом Вітоса: Вітос мусів покинути Польщу, щоб не сидіти в неволі в рідному краю.

П. Заремба в доповіді згадав політику Пілсудського супроти Росії та України. Він повторив поширений між поляками погляд, що Україна після революції 1917 року не була підготовлена до державної самостійности, а тому й спроба Пілсудського в 1920 році поставити українську проблему на реальний ґрунт не мала успіху.

Заремба цілком обминув у доповіді фатальну політику польського уряду — аґресію проти Західньої Української Народної Республіки, чим Польща допомогла російській Червоній армії успішно наступати на Наддніпрянську Україну, бо українське військо мусіло боротися на двох фронтах. Польський автор не згадав, що Україна мусіла давати відсіч не тільки польському війську та російській Червоній армії, але мала в портах Чорного моря (Одеса, Миколаїв) вороже військо французьке, грецьке та полки російської „Білої армії", призначені „для походу на Москву" через територію Української Народної Республіки.

Польсько-український Союз, підписаний у Варшаві 22-го квітня 1920 року, не мав шансів на успіх: польська окупаційна влада панувала в Галичині, на Волині, на Холмщині терором, і це не могло прихилити людність України до такого союзу.

У політиці польських урядів від листопада 1918 року була одна певна, постійна лінія: провідники відновленої Польщі вважали самостійну Україну за більшу небезпеку для себе, ніж імперіялістичну Росію. Вони надіялися помиритися з Росією, розділивши українську територію, як це зроблено московсько-польським договором 30-го січня 1667 року в Андрусові.

У другій доповіді, 25-го травня 1979 року Тадеуш Мелешко нарисував життєвий шлях Симона Петлюри і згадав при тому польсько-українські відносини, в яких довелося діяти Головному Отаманові. Як П. Заремба, так і Т. Малешко готові приписати вину за руїну української боротьби за державність самим українцям. При тому вони забувають, що невигідну для України міжнародну ситуацію польські уряди постаралися привести до катастрофи. На весні 1920 року, коли частина Української Галицької Армії, що побували від січня того року під большевицькою командою і передалися до польського війська, яке вело наступ на схід, польська команда поставилася до галицьких частин вороже, трактувала і їх як полонених.

Тадеуш Мелешко оповідає про „федералістичні пляни" Пілсудського на сході Европи, до яких, мовляв, Петлюра ставився прихильно... Ця федералістична леґенда не має ніякого реального ґрунту. Для „відводу очей" польська пропаґанда, з допомогою навіть деяких українців, грузинів, туркестанців тощо створила Товариство „Прометей", що видавало журнал французькою мовою в Парижі. С. Петлюра не мав ніяких ілюзій щодо польських плянів федерації.

В листопаді 1922 року я провідав Головного Отамана у Варшаві, де він жив під чужим прізвищем у жида-адвоката. Він показав мені книжки польських авторів, які рисували пляни прискореної денаціоналізації українців під польським режимом. Згадавши федералістичні ідеї, Головний Отаман промовив:

— „Бісмарк уважав, що федерація не погана річ, наприклад, федерація чоловіка з конем. Тільки, казав він, треба старатися не бути конем"...

Я. Гайвас

ІЗРАЇЛЬ: З ІСТОРИЧНОЇ ПЕРСПЕКТИВИ

У промірі одного кілометра

Коли станете над Стіною плачу в Єрусалимі, тією найсвятішою „Святая Святих" усіх жидів в Ізраїлю і поза ним, то з одного боку побачите славний осередок ісляму: „мошею на скалі" Омара, а напроти неї славетну мошею Аквса, що є найславнішими місцями мусулман, а з другого боку церкву побудовану на місці Гробу Господнього, Оливну гору і інші найсвятіші пам'ятки християнізму. Все це в промірі одного кілометра! На цій каменистій землі виросли біля себе три найбільші релігії світа, тут залишилися пам'ятки з перших років і століть їхнього існування, до яких щороку з'їжджаються з цілого світу мільйони віруючих — багатих, для яких побудовані розкішні готелі і нуждарів, які ночують в шатрах і по різних убогих приміщеннях, що нагадують радше нори, молоді й старі, жінки й чоловіки, яких жене непереможна потреба й прагнення пізнати ці єдині в світі місця. І дивно стає, як на такому малому просторі та на такій убогій землі могли вирости біля себе такі могутні релігії, що вже від сотень і тисяч років ведуть людей в походи та на найтяжчі труди, кажуть їм протиставитися найбільшим небезпекам, навіть смерті, підносять їх на найвищі шпилі людського духа.

Від років учені відшифровують щойно тепер знаходжені знамениті звитки папірусів — що їх пастухи і найбільші вчені світу повитягали з печер, із кам'яних і глиняних ваз по обидвох боках ріки Йордан. Глибокі і недоступні печери, які колись давали сховище монахам, святцям і глибоким мислителям, завдяки свому кліматові сприяли збереженню тих звитків. А тепер їх поволі розгортають і відчитують, завдяки чому ми маємо змогу докладніше довідатися, як жили і мислили ті люди, що творили ці релігії, які коріння християнізму. Дехто навіть передбачує, що ці знахідки приведуть до глибокого зревідування наших поглядів про початки християнізму та взагалі про релігійну думку тих далеких часів.

Віденський журналіст повертає історію

Після розгромів, що їх учинили над жидами римляни, жиди розбіглися, щоб зберігати своє життя, по різних країнах світу. В деяких з тих країн вони знайшли невеликі жидівські громади-секти, а в інших зі своїм прибуттям вони їх заснували. Таким чином постала жидівська діяспора в світі, що протривала 18 століть.

Одначе, протягом тих довгих століть віра в поворот до святого місця, до Ізраїля і Єрусалиму, ніколи їх не покидала. Щорічно в день Пасхи вони здоровили себе: На наступний рік у Єрусалимі. Зокрема жиди у Центральній і Східній Европі, а в першу чергу у важких і нелюдських умовах побуту в Росії, в обличчі постійної загрози переслідувань, переселень і погромів, жили тією надією повороту до Сіону. Одначе, в самому Сіоні було їх не багато. Наприклад, в 1893 жидівське населення Палестини нараховувало коло десять тисяч тисяч душ, більшість з них у північній Галилеї, в місцевості Сафад. Проте, скількість жидів почала від кінця минулого століття швидко зростати та ще при кінці Першої світової війни було їх там менше, чим християн. Мусулман було 568 тисяч, християн (арабських християн) 70 тисяч, а жидів тільки 58 тисяч.

Намагання жидів вирватися з важких умов ґетто, зокрема зі Східньої Европи гнало їх до берегів Америки, до інших країн світу і щораз більше до Палестини. Потреба постійного і власного територіяльного осідку жидів ставала щораз більше зрозумілою не тільки серед них самих, але і серед тих, що їм сприяли. Були різні пляни поселити їх компактною масою у різних країнах. Одначе, всі ті пляни життєво себе не оправдали. Щоб тривало поселитися було ще треба глибокої ідеї, не тільки самої землі, річок, лісів і гір, треба було містичного прив'язання, умотивованого хоч би звичайними переказами мрії, треба було, щоб та земля була зв'язана з жидівським народом, його минулим, його історичною творчіс-

(Закінчення на стор. 4)

ТРИБУНА У. Н. СОЮЗУ

ЖИТТЬОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ З ВИЗНАЧЕНИМ ЧАСОМ ПЛАЧЕННЯ ВКЛАДОК

В попередніх статтях стверджено, що є тільки чотири роди підставового життьового забезпечення:

1. Часове забезпечення
2. Забезпечення на ціле життя
3. Життьове забезпечення з визначеним часом плачення вкладок
4. Вивінувальне забезпечення.

Ми вже обговорили в попередніх статтях часове забезпечення і забезпечення на ціле життя. За забезпечення на ціле життя вкладки є платні впродовж цілого життя забезпеченого.

Звернім тепер увагу на життьове забезпечення з визначеним часом плачення вкладок.

За цей рід забезпечення вкладки треба платити на протязі означеного часу або до визначеного боку забезпеченого.

Український Народний Союз має для своїх членів у Молодечому Департаменті грамоти кляс Р-20 і Р-65 та в Департаменті Дорослих грамоти кляс Р-20, Р-65 і ДР-65. Розгляньмо, які є різниці між цими клясами.

Кляса Р-20 для молоді — Сума забезпечення виплачується по смерті. Вкладки є платні на протязі 20 років, або до передчасної смерти забезпеченого. Її видається у віці від 0-15 років життя. Після 20 років грамота має повністю заплачені вкладки. Грамота має зворотні грошові вартости, член одержує щорічну дивіденду, а пре тому він є забезпечений до кінця свого життя на повну суму грамоти.

Кляса Р-65 для молоді. Сума забезпечення виплачується по смерті. Вкладки є платні до 65 року життя забезпеченого, коли грамота має повністю заплачені вкладки, або до ранішої смерти забезпеченого. Грамоту видається у віці від 0-15 років життя, вона має зворотні грошові вартости і член одержує щорічну дивіденду.

Кляса Р-20 для дорослих — Така сама, як кляса Р-20 для молоді, за виїмком того, що цю грамоту видається у віці від 16-60 року життя.

Кляса Р-65 для дорослих — Повну суму забезпечення виплачується по смерті. Вкладки є платні до 65-го року життя забезпеченого (до річниці видачі грамоти ближчої до 65-их уродин забезпеченого). У 65-му році життя забезпеченого, грамота має повністю заплачені вкладки. Член одержує щорічну дивіденду і грамота має також зворотні грошові вартости. Її видається у віці від 16-50 року життя.

Кляса ДР-65 для дорослих — Повна сума забезпечення виплачується спадкоємцеві тоді, коли смерть наступить до його 65-го року життя. Коли ж забезпечений помре пізніше, спадкоємець одержить половину повної суми забезпечення. Вкладки є платні на протязі цілого життя забезпечення.

Грамоту видається у віці 16-50 року життя.

Примітка: Нижче є подана ціна цих грамот забезпечення.

З огляду на це, що грамота Життьового забезпечення з визначеним часом плачення вкладок (ДР-65) є комбінацією часового забезпечення і забезпечення на ціле життя, доражджується її тим, які потребують високої суми забезпечення за низькі вкладки. Після 65-го року життя, коли діти вже працюють самі на своє втримання, потреба високої суми забезпечення відпадає і тому забезпеченому вповні вистачає половина суми грамоти.

Досі ми подали вам багато фактів і дефініцій. Тепер погляньмо на дійсні цифри забезпечення для дитини у віці 1 року й дорослого у віці 30 років на суму $10,000.

	Молодь Р-20	Молодь Р-65	Дорослі Р-20	Дорослі Р-65	Дорослі DР-65
Чиста річна вкладка	$ 157.79	$ 99.90	$ 285.70	$ 212.20	$ 147.40
Кошт забезп. до визначекого часу	3,154.00	1,988.00	5,714.00	4,244.00	2,948.00
Менше дивіденди	951.00	951.00	1,311.00	1,311.00	1,311.00
Чистий кошт на протязі часу	2,203.00	1,047.00	4,403.00	2,933.00	1,637.00
Зворотна грошова вартість	2,540.00	1,170.00	5,150.00	3,350.00	1,760.00
До виплати по смерті	$ 10,000.00	$ 10,000.00	$ 10,000.00	10,000.00	
DР-65 до 65-го року життя					$ 10,000.00
DР-65 по 65-ім році життя					$ 5,000.00

Вищеподані цифри показують, що кожна грамота дає можливість заощадження. Після 20 років, на протязі яких член мав повне життьове забезпечення на $10,000, забезпечений може у фінансовій потребі, вибрати інвестовані вкладками гроші разом з прибутком.

Або він може затягнути низьковідсоткову позичку до висоти вартости грошового звороту його грамоти. Під цю пору відсотки від такої позички виносять 4 відсотки річно.

Яку з повищеподаних забезпеченевих грамот ви дораджували б майбутнім членам? Це залежить від висоти життьового забезпечення, яке потребує ця особа і які є її спроможності платити вкладки.

У наступній статті розглядатимемо користі кожної кляси забезпечення окремо. Ми повторимо повищу табелю і покажемо вам, в яких обставинах і котра із цих кляс найбільш відповідає майбутнім членам УНСоюзу.

(Закінчення на стор. 3)

Ганна Черінь

ЧОТИРИ СТОЛИЦІ

(13)

Стоїмо на аеропорті, чекаючи на літак, а мені на очі сльози напливають: шкода розлучатися з країною, що зворушила мені серце. В Америці греки мають опінію шахраїв і пройдисвітів, але тут вони дуже чесні й порядні (мене запевняли, що уряд за злодійство карає й що тільки тепер встановився такий порядок). Але моє власне враження було дуже добре.

— Я купила чудовий ланцюжок. І заплатила тільки 1000 драків (так наші дами називали „драхми"). — А ви що купили?

— А я купила сукню. За 700 драків.

Ох, та сукня! В Чікаго, як ми повернулись, було Бабине літо, і одягнути її було доречно. Вся бібліотека дивувалася на її красу, та ще з грецьким „золотим" намистом! Але коли я вдома зняла цю сукню, то не тільки підсорочка, а й уся я була винного кольору.

— Таж її буряком пофарбовано! Ото ж то й є, що греки — обманники! — виснував мій чоловік, котрому не подобалося моє захоплення цією країною.

— І нічого страшного. Я викупаюсь, а сукню вмочу в буряк і буде як нова!

Сіли в величизний літак „Брітіш Ейр" і полетіли... А я попрощалась із Грецією всіми ласкавими словами, що завчила: „Калі ніхте! С'агапо! Полі філі!" Ну, і що я тепер робитиму із цим багатством слів?

Лучче було б, лучче було б та й не знати,
Ніж тепер, ніж тепер забувати...

Холодний, туманний Альбіон?

13 вересня, в четвер, ми опинилися у Лондоні. На аеропорті вже незмінно вірно чекає на нас автобус, і ми від'їжджаємо до нашого готелю Кунард Інтернейшенал. Великі готелі в Лондоні також на околицях і в'їзд у столицю колишньої Великобританії (а тепер Малобританії) йде через опущині, старі околиці, здані без бою індусам і „пакам" (пакістанцям), що тут на приблизно такім становищі, як в Америці негри, і так само тепер підносять голову та домагаються прав.

Ось і наш готель — найбільший з усіх, де нам довелося гостювати, комбінат, а не готель. Багатоповерховий і широкий, з їдальнями, ресторанами, крамницями. Обслуга здебільшого індонезійська, по-англійськи розуміють мало. Кімнати величезні й розкішні, аж забагато місця як на таких, як ми, що потребують кімнату тільки щоб переночувати.

В готелі нас повідомили, що ми щасливі: якби прибули вчора, а не сьогодні, то затримались би на аеропорті принаймні на три години більше, бо тількищо скінчився страйк службовців іміграційного відділу. Вчора при перевірці стояли довжелезні черги, а сьогодні все йшло як по конвеєру. З погодою також нам пощастило. Досі вона була холодна й химерна, як і годиться, а відсьогодні злагідніла. Крізь хмари пробивалось сонце і наші туристи пріли в своїх ватяних піджаках.

Наш шофер Ґордон почав знайомити нас із Лондоном. Перш за все, і він остеріг нас, щоб добре вважали, переходячи вулицю: авта для вас не зупиняться, отож треба спочатку швидко кинути оком праворуч, потім ліворуч, а тоді — бігом! І не ходити близько до краю, бо авто може щось зачепити, наприклад, шарфик, що має на вітрі...

Від нашого готелю недалеко зупинка автобуса (до міста з нашого району Гаммерсміт треба брати нумер 73) і метро (лінія Гаммерсміт). Звичайно ж, ми довго на місці не всиділи, бо знали вже, як швидко пролітають одміряні на кожну столицю три дні. Двоповерхові автобуси — до певної міри емблема Лондону — зацікавили нас, і ми вскочили в нумер 73, навіть не знаючи, куди він нас повезе. Головне — сісти, а там буде видно. В автобусі було не людно, й ми полізли нагору. Але Боже мій! Що то за трясучка! Не автобус, а землетрус! Кондуктор-пакістанець говорить з акцентом, ми ще й лондонців як слід не розуміємо, а цього й поготів! Але — бачимо — їдемо повз Кенсінґтон-парк, а тоді — повз Гайд-парк, і я, люблячи парки й сади над усе, виношу резолюцію: „Сюди ми взавтра приїдемо", а Степан згоджується, додавши свою умову, котра означає, власне, заперечення: „Якщо нічого важливішого не буде".

Перед нами високий шпиль — а на площі написано „Пікаділлі Цирк". Про це ми чули. Люду повно тут, значить, це цікаве місце, то й сходимо. В центрі площі скульптура, котрі всі називають „ерос", бо виглядає, як амур зі стрілою, але справді — це статуя Милосердя. А на площі повно „гіппісів", „бітніків" і всяких голодранців, у „джінсах" і в навмисно подертій одежі, навіть більш дикого вигляду, ніж у Америці. Тут повно різних крамничок, розрахованих на таку клієнтелю; продають товари, імпортовані з цілого світу, золоті вироби з 9-каратового золота (досі я не знала, що таке існує. Мабуть, це те, що в Україні називалось „самоварним золотом"). Тут же, кажуть, водяться й досить спритні торбохвати. Звичайно, це — не англійці, а умільці з чужих країв, що прилітають сюди літаками, здобувають солідні фонди й утікають так швидко, що їх не встигають зловити. А недалеко від Пікаділлі знаходяться найгарніші вулиці Лондону, з дорогими крамницями, де купує навіть сама королева. В розкішних крамницях купують також і араби, що ордами наїжджають сюди, везучи в валізах гроші. Вони не тратять часу для вибирання речей, а закуповують цілі прилавки. Їх замотані в чадри жінки скромно дрібочуть за ними на віддалі, блескають чорними очицями на балеві сукні, але нічого не просять, та й не потрібно: чоловіки ті сукні також купують, хоч не можна знати, для кого саме. Араби купують не тільки одежу й ювелірні вироби, вони купують і будинки, ніколи не торгуючись. Щоб їх трохи віднадити, продавці ставлять для арабів потрійно вищі ціни, але нафта збагатила арабських шейхів так, що вони й не торгуються, закуповують будинки, а тоді, на правах власника, переробляють архітектуру на свій смак, вносячи прикрий дисонанс в гармонійний лондонський стиль. Та що з ними британці мають біду, але водночасно і великий зиск.

Араби тут поводяться, як удома. Хоч вони прибули з пустель, де коло шатра бродять голодні верблюди, арабів не лякає шалений автовий рух. Вони сідають на хіднику, підібгавши під себе ноги, й годинами чекають на когось чи на щось, заважаючи пішоходам.

Начитавшися реклям у газеті (а що інше я могла робити в літаку?), я вирішила відвідати Ковент Гарден оперу й побачити, якщо можна, хоч одну виставу. Тільки з газети виходило, начебто сезон почнеться тільки за два тижні. Вирішила зайти до інформаційного бюра на Пікаділлі. Інформаційна дівчина, з сильним „какні"-акцентом, запевнила мене, що опера вже відкрила сезон.

— А як туди дістатись?

— Дві зупинки підземкою.

— А так щоб пішки? (бож ми любимо вивчати нові території ногами).

— Направо, тоді два бльоки наліво, тоді знову один бльок направо, обійти навколо, тоді вона буде якраз там

З таких інструкцій виходило, що ми прибудемо якраз на те місце, звідки вийшли, але що маємо робити? Пішли покищо направо, а тоді стали питати зустрічних. І мали нагоду познайомитись із англійськими типами та скласти про них свою опінію. Досі ми їх уявляли холодними, зарозумілими й непривітними. Виявилось якраз протилежне: ніде, включно з ЗСА, нам так уважно й терпеливо не пояснювали дороги. Хоч і кудись поспішали, але поверталисЬ і йшли з нами, доки не було нам ясно, куди йти далі. І все це з чудовою усмішкою й послужливістю.

На відміну від опущеної й занехаяної Америки, де добре одягтися не в моді, англійці вдягаються дуже гарно, за смаком і вишуканістю. Хоч протягом цих трьох днів була чудова соняшна погода, багато ходять із парасолями — так, на всякий випадок. Звичайно ж, англійців і малюють із цим незамінним аксесуаром, що начебто приріс їм до руки. Отож іде вулицею гарний і гарно вбраний чоловік середнього віку й стрічає також вродливу фасонну даму (за всіма ознаками, не свою дружину). Яка радість! Вони спиняться й тричі, як українці, розціловуються. Таку сцену ми бачили в Лондоні не раз, тому й вважаємо її типовою для англійців. Ну, так, англійці терпеливо показували нам дорогу, руками й ногами, крутились ми, аж голова закрутилась, і таки дібрались до зовсім непоказного ззовні Ковент Гардену, тільки щоб пересвідчитись, що сезон ще не почався. А також ми пересвідчились, що ми крутились навколо не знати чого, коли можна було туди іншою, прямою дорогою за п'ять хвилин дістатися. Щож, друга національна риса англійців — вони люблять морочитись.

[Продовження буде]

Ізраїльський міністер наполягає на поширення селищ на окупованих землях

Єрусалим. Міністер сільського господарства Аріел Шарон звернувся в середу, 30-го травня, до членів ізраїльського парляменту про більш інтенсивну розбудову жидівських селищ на окупованих Ізраїлем землях, тобто на західньому березі ріки Йордан і біля міста Гази, впродовж наступних 20-30 років.

Політичні коментатори твердять, що заява міністра Шарона набирає особливої ваги тому, що він очолює міністерську комісію у справі нових поселень та являється одним із шести членів делегації, яка веде переговори з Єгиптом і ЗСА про автономію палестинських арабів на згаданих окупованих Ізраїлем землях. Переговори розпочалися минулого тижня в п'ятницю, 25-го травня, в ізраїльському місті Бершеба.

Статус існуючих ізраїльських осель на окупованих землях і пляни щодо нових мають бути головними питаннями на переговорах, які будуть продовжуватися в Ісмаілії, Єгипет, у першій половині червня.

Єгипет і ЗСА противляться заходам ізраїльського уряду про нові селища, і президент Картер закликав Ізраїль не творити нових осель на окупованих землях.

Одначе, в напрямних для ізраїльської делегації на переговори про палестинську автономію, уряд Ізраїля настоює на своє право творити нові оселі на тереторії, завойованій в 1967 році.

Міністер Шарон також запропонував подвоїти число селищ на Йорданській низовині (з 25 до 50) та створити сім нових осель у районі Рафег на південний захід від міста Гази, які служили б буфером поміж Газою і Сінайським півостровом.

Крім цього, міністер Шарон також висловився за тим, щоб на передмісті Єрусалиму створити містечка та заселити їх ізраїльським населенням з метою збільшити населення великого Єрусалиму до одного мільйона. Тепер Єрусалим має 400.000 населення, включаючи 100.000 арабів.

Поширюються чутки, що Амін переховується в Уґанді

Найробі, Кенія. — Тут під кінець минулого тижня появились вістки, що Іді Амін переховується в Уґанді та приготовляє повстання проти нового уряду тієї країни.

З інших джерел повідомляють, що Амін і його родина перебувають в Багдаді, Ірак.

Даніель Вальтер, американський вояк-найманець, який очолює 15-членну спецгрупу для переловлення Іді Аміна, твердив, що цей колишній диктатор переховується на одній з фарм біля містечка Аруа і що він його бачив. Вальтера і його групу найняв за гроші член ізраїльського парляменту Самуель Флятто-Шаром з метою знайти Аміна та поставити його перед суд.

Чутки про перебування Аміна в Уґанді підтвердив раніше президент Лівії Муаммар ель-Каддафі, який заявив представникам західньої преси, що Амін перебував кілька днів в Лівії, а опісля переїхав до Уґанди та приготовляється до підпільної боротьби проти нового уряду.

У п'ятницю, 8-го червня 1979 року

КОНЦЕРТ
УЧНІВ-СТУДЕНТІВ
Проф. ЗОЇ МАРКОВИЧ

Temple University's College of Music
Presser Recital Hall
13th and Norris Street, Philadelphia, Pa.

- В програмі: сольові, 2 піано дуети на чотири руки і 2 піано дуети на вісім рук
- Бах, Бетговен, Брамс, Глюк, Чайковський, Барвінський, Косенко, Ревуцький, Лисенко

Початок о год. 2-ій по пол.
ВСТУП ВІЛЬНИЙ

Філядельфія і околиця!

В суботу, 16 червня 1979 р., о год. 6-ій веч. в залі Дому УНСоюзу
при 5004 Н. Олд Йорк Рд., ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па.
відбудуться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ
ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

до участи в яких запрошені й зобов'язані урядовці, представники і конвенційні делегати наступних Відділів:

10, 32, 45, 62, 83, 105, 116, 128, 153, 154, 156, 162, 163, 173, 216, 231, 237, 239, 245, 247, 248, 261, 268, 269, 321, 324, 331, 339, 347, 352, 362, 375, 378, 383, 388, 397, 422, 424, 430 і 479.

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття
2. Перегляд-провірка дотеперішньої організаційної праці Округи
3. Обговорення посиленої, ювілейної організаційної кампанії
4. Обговорення загальних союзових справ
5. Внески, запити і закриття зборів

У Зборах візьмуть участь

д-р Іван Флис, головний предсідник УНС
Василь Оріховський, головний організатор УНС
о. Степан Біляк, головний контролер УНС
д-р Богдан Гнатюк, головний контролер УНС
Іван Одежинський, головний радний УНС
Степан Гавриш, старший обласний організатор УНС

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ

Інсп. ОСИП БАКАЙ, *почесний голова* — ПЕТРО ТАРНАВСЬКИЙ, *голова*
ВАСИЛЬ КОЛІНКО, *секретар* — ІВАН ДАНКІВСЬКИЙ, *касир*

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — ВІДДІЛ 72-ий
влаштовує

ПОКАЗ МОДИ — ОСІНЬ 1979
РОКСОЛЯНИ ШЕҐЕДИН

Неділя, 10-го червня 1979 р., о год. 3-ій по пол.
Український Інститут Америки
2 East 79th Street, NEW YORK, N.Y.
Датки — Дохід на українські добродійні цілі — Перекуски

„ДОКТРИНА ЗБЛИЖЕННЯ"...

(Закінчення зі стор. 1)

трина зближення націй, покладена в основу офіційної національної політики КПРС, є суттєвим чинником національного гноблення неросіян Союзу РСР, — твердить автор і висловлює надію, що в процесі демократизації радянського соціялізму вона обов'язково буде здана до архіву історії.

У другому розділі під назвою „Минуле, або сучасна історіографія неоколонізації України Радянською Росією", Юрій Бадзьо показує, що в українського народу відібрано не лише право на майбутнє, а й право на минуле. Фальсифікація української історії сучасною радянською історіографією, охоплює не окремі її періоди, а всю історію українського народу цілком, не визнаючи наш історичний розвиток як самодостатній процес, підпорядковуючи його тлумачення національно-політичним інтересам російської держави...

Третій розділ (назви його не пам'ятаю) Юрій Бадзьо присвячує викриттю міфу про т. зв. український буржуазний націоналізм, з яким ототожнюється весь український національний визвольний рух проти Росії, аналізує теорію і практику антиукраїнської пропаганди, піднятої в СРСР до рівня вседержавної політики, що ведеться під прикриттям боротьби з т. зв. українським буржуазним націоналізмом, визначає її як справжню психологічну війну проти української національної свідомости, війну, яка супроводжується безперервними фізичними репресіями проти українських патріотів і має на меті знищити політичну свідомість українського народу.

Четвертий розділ — аналіза сучасного психологічного, політичного і культурного становища українського народу, яке автор кваліфікує як стан облоги...

У розділі під назвою ‚Перспективи, або слово про єдність людської історії' пройнятий ідеєю національно-історичного оптимізму...

У цьому ж розділі проаналізовано соціялістичний характер радянського суспільства. Виходячи з марксистської методології, політекономічної і соціяльно-філософської логіки марксизму, автор доводить, що радянський партійно-державний соціялізм — суспільство антагоністичне, що партія, партійно-державна бюрократія в ході розвитку радянського суспільства перетворилася на окрему панівну клясу, з усіма структурними ознаками відомих досі в історії панівних кляс.

...Юрій Бадзьо висуває концепцію демократичного соціялізму, що передбачає не відновлення приватної власности на засоби виробництва, а ліквідацію приватної власности партії, її ідеологічного та політичного абсолютизму. Він проголошує ідеологічний, культурний, політичний плюралізм свободу утворення демократичних партій, необхідність окремого представництва всіх соціялістичних верств в органах державної влади...

Юрій Бадзьо звертався до вас, керівники радянської держави, закликав не легковажити долею миру, піднестися над своїм клясовим егоїзмом, над своєю нетерпимістю до інакшої думки, виявити історичну мудрість і широчінь погляду на світ. Він розглядав теоретичні і практичні висновки своєї праці не як ‚єдноправильні' міркування, а як свій варіянт пошуку істини, право на який має бути забезпечене суспільством кожній людині...

...1965 року мого чоловіка було виключено з лав КПРС за протест проти хвилі післясталінських політичних арештів (на той час він вже був безробітний — звільнений з посади наукового працівника Інституту літератури АН УРСР за участь у підготовці Шевченківського вечора на одному з київських заводів). 1972 року мене було звільнено з роботи в Інституті філософії АН УРСР за подання листа до В. В. Щербицького, в якому я, зовсім не торкаючись політичних питань, просила повернути рідним Ярему Світличного, якого після арешту матері відправили в дитбудинок, — звільнено з таким записом у трудовій книжці, що я не могла влаштуватися навіть продавцем книжкової крамниці. 1970 року Юрій Бадзьо написав листа до Президії Спілки Письменників України з пропозиціями щодо поліпшення змісту ‚Літературної України' — відповіді взагалі не одержав. 1974 року він звертався листом до Міністерства Освіти УРСР про порушення мовного режиму в українських школах Києва, панування в них поза уроками — а часом і на уроках — російської мовної атмосфери...

Цілком можливо, що після цього листа я опинюся у сусідній камері з чоловіком, хоча я лише прагнула ознайомити громадськість — за що в нашій країні людей називають державними злочинцями. Цим пояснюється широке адресування мого листа. Я звертаюся до органів партійно-державної союзної влади — звернути увагу на справу Ю. В. Бадзьо, виявити ту історичну мудрість, до якої він закликав вас. І водночас звертаюся до всіх тих, кому болить доля миру, демократії, соціялізму: не полишайте мого чоловіка напризволяще, виявіть підтримку тій справі, якій він віддає свій розум, свій хист, своє життя."

Українські науковці відвідали Китай

Мюнхен, Німеччина (Б. Л.). — У часі між 6 і 29 травня ц. р. три українські науковці — д-р Богдан Р. Боцюрків, д-р Борис Левицький і д-р Петро Й. Потічний відвідали низку наукових центрів і товариств в Китайській Народній Республіці. У часі поїздки вони одержали інформацію про те, що ще в 1972 році появилося книжкою китайське видання праці Івана Дзюби „Інтернаціоналізм чи русифікація" (переклад з англійської мови), а в 1974 р. появився також переклад з української мови книжки Петра Ю. Шелеста „Україно наша Радянська". Обі ці книжки знаходяться в усіх важливіших бібліотеках Китаю.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ПОНАД 5,000 ОСІБ...

(Продовження зі стор. 1)

довець Ню Джерзі Гайвей Авторіті, що є в заряді Артс Центру, відкрив фестиваль, вітаючи українців вже п'ятий раз у цьому амфітеатрі та бажаючи українській громаді Ню Джерзі дальшого розвитку в її многогранній активності. В імені фестивального комітету його учасників привітав українською й англійською мовами почесний голова комітету інж. Михайло Чайківський, присвячуючи його українським дітям — тим, які тут у вільній країні плекають свою культурну духовість і надбання і тим, яким в Україні забороняється говорити й молитись українською мовою.

На тлі багаточисленної групи українських дітей в національних строях і під великим тризубом, який окрашував горішню частину сцени, тенор Роман Осадчук виконав американський і український національні гимни під акомпаньямент підсиленої оркестри „Темпо" під керівництвом Іринея Коваля. Численні глядачі долучились до виконавця-співака. Вступні привітання конферансьє Я. Семчишина — і на великій сцені почалась справжня панорама української пісні і танку. Вже в першій точці, а саме, в першій дії з опери „Купало" А. Вахнянина виступили майже всі виконавці головної мистецької програми, що нею керував басбаритон Метрополітальної опери Андрій Добрянський. Мішаний хор „Думка" з Ню Йорку під батутою Семена Комірного, танцювальний ансамбль „Черемош" з Едмонтону під мистецьким керівництвом Мирослава Куця при співпраці його дружини Люби, солістки сопрано Лариси Магун-Гурин і меццо-сопрано Христина Липецька вивели цю сцену під акомпаньямент оркестри „Темпо".

Далі чергувались виступи пяніста - віртуоза Томи Гринькова, який виконав Сонату Л. Ревуцького, сольові точки А. Добрянського, а саме, „Ой місяцю" Лятошинського, „Серенада", Лисенка та „Ой, ти дівчино" Коса-Анатольського й його дует з Л. Магун-Гурин „Коли розлучаються двоє" Лисенка. Першу частину програми закінчив ансамбль „Черемош" виконанням танку „Гуцулка".

Другу частину програми започаткувала популярна співачка українського роду Меланія, відспівавши при акомпаньяменті гітар три пісні, в тому одну на мельодію „Ой не ходи Грицю", що її в 1950-их роках спопуляризувала співачка Дайна Шор.

Ансамбль „Черемош" із танками „Березнянка", „Не шуми калинонько", „Запорожець" і „Гопак", сольоспів А. Добрянського при акомпаньяменті шістьох молодих бандуристів зі Школи Бандури в Ню Йорку, оригінальна пісня „Воля" композиції Михайла Шкварка й І. Коваля у виконанні квартету „Каравана" в складі М. Шкварко, С. Палка, Л. Калинич і Р. Яськів при фортепіяновому акомпаньяменті Дозі Сигіди та фінальна молитва „Владико неба і землі" з опери „Запорожець за Дунаєм" С. Гулака-Артемовського зі сольом Р. Осадчука при акомпаньяменті оркестри „Темпо" на тлі хору „Думка" становили другу частину програми, в якій хореографічною оригінальністю і знаменитим виконанням визначався ансамбль „Черемош". Його винагороджували глядачі бурхливими оплесками, хоча й не щадили їх всім виконавцям програми, яких в імені комітету обдарували рожами дівчата ансамблю „Черемош". Сподівання глядачів привітати Валентина Мороза не сповнились, бо він не міг прибути на цю імпрезу з уваги на пізнє прибуття з Детройту. Його відсутність пояснив присутнім Я. Семчишин, підкреслюючи, що „всі українці є духом з ним, так як і він є духом з нами".

Після фестивалю відбулось прийняття для виконавців програми і запрошених гостей-спонзорів в одній з будівель Артс Центру, а пізніше, в залі катедральної парохії св. Дмитрія в Картереті, Н.Дж., відбулась забава при звуках оркестри „Темпо" й „Ізмараґд".

Цьогорічним фестивалем займався комітет, що його очолювали інж. Н. Чайківський як почесний голова і Й. Лисогір як голова. У заряді поодиноких ділянок були: заступники голови — С. Якубович, М. Пінковський і З. Снилик, Христина Биц (секретарка), А. Добрянський (мистецький керівник), Лярисса Голинська (технічне оформлення), Квітка Семанишин (пополуднева програма), Магда Колцьо (образотворче мистецтво), Евгенія Харченко й Мотря Малюца-Янюк (прикладне мистецтво), Михайло Іванців (квитки), Лідія Гук (спонзори прийняття), Мирон Биц (загальне влаштування), Степан Парубчак (бюджет), Юрій Дребич (розпродаж харчів), Іван Клюфас і Олег Бакалець (забава).

СОЮЗНИКИ ЗСА...

(Продовження зі стор. 1)

кий договір, мовляв, служитиме відпруженню між Заходом і Сходом.

Головною метою американської делегації на конференції НАТО було встановити, чи країни Західньої Европи вважають підписання договору САЛТ II зменшенням їхньої оборони. Очевидно, висловлювання представництв Західньої Німеччини і Великої Британії, які схвалювали договори, допоможуть урядові президента Картера у змаганні із Сенатом, бо договір в теперішньому виді був дійсно позитивно сприйнятий европейськими альянтами.

У почутті великої втрати повідомляємо
Членів Організації Українських Націоналістів за кордоном (ОУНз),
Середовища ЗП УГВР та все Українське Громадянство,
що 23-го травня 1979 року на 63-му році життя,
помер у Мюнхені, Німеччина і там же похоронений

сл. п.

МИХАЙЛО РУДКО

член Політичної Ради ОУНз і Теренового Секретаріяту ЗП УГВР в Европі.

Покійний протягом 20-ти років виконував обов'язки директора Европейського Представництва ЗУАДК з осідком у Мюнхені.

Від нас відійшла людина великих прикмет характеру й ума.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ПОЛІТИЧНА РАДА ОУНз
і СЕРЕДОВИЩЕ ЗП УГВР

ЖИТТЬОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ...

(Закінчення зі стор. 2)

Чи знаєте те, що кожний член Українського Народного Союзу може бути організатором членів УНСоюзу і може одержувати за це винагороду? Для цього ви не мусите бути відділовим секретарем чи організатором.

А якщо ви самі ще не є членом нашого братського союзу, то станьте ним тепер. Пишіть або телефонуйте на адресу:

УКРАЇНСЬКИЙ
НАРОДНИЙ СОЮЗ
Організаційний Відділ
30 Монтгомері вул.
Джерзі Сиіті, Н. Дж. 07303
Тел.: (201) 451-2200

Там порадять, який рід забезпечення відповідає вашим потребам і вашим спроможностям. А після того, як станете членом, якщо б ви хотіли стати також організатором Українського Народного Союзу, одержите всі інформації про УНСоюз, потрібні матеріяли, формуляри аплікацій, як також вияснення про нагороди, що їх одержують організатори.

Не зволікайте, коли ви цим зацікавлені, бо то може принести вам чималий заробіток.

Включіться в ряди членів УНСоюзу і цим допоможіть відсвяткувати його 85-ліття!

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього
ЧОЛОВІКА, ТАТА, ДІДУНЯ І БРАТА

бл. п.

ВОЛОДИМИРА ГЕНТІША

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в суботу, 9-го червня 1979 р., о год. 7:30 ранку, в церкві Чесного Хреста, Асторія, Н. Й.;

і в понеділок, 11-го червня 1979 р., о год. 9-ій ранку, в церкві Покров Божої Матері, Бронкс, Н. Й.

Прошу згадати Покійного в цей день у своїх молитвах.

Дружина — ОЛЕНА
Син — РОМАН з дружиною ХРИЗАНТОЮ і дітьми
Брат — МИРОСЛАВ з дружиною ІВАНКОЮ

Замість квітів на свіжу могилу
нашого Незабутнього і Дорогого Приятеля

бл. п.

ВОЛОДИМИРА ГЕНТІША

складаємо 50.00 долярів
на Фонд Українських Студій у Гарварді.

Родина КРИЖАНОВСЬКИХ
і Родина ГУЛЕЇВ

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. Мирослави з Кохановських Яцури

складаю 50.00 долярів
на Патріярший Фонд.

Родині Покійної висловлюю глибоке співчуття.
Михайло ПЛЕШКАН

У П'ЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ НЕЗАБУТНЬОГО ЧОЛОВІКА

бл. п.

ФЕДОРА МАРКОВИЧА БРАЖНИКА

буде відправлена

у четвер, 7-го червня 1979 року на Його могилі на цвинтарі у Бавнд Бруку, Н. Дж.

ПАНАХИДА

У Його світлу пам'ять, складаю 100.00 долярів на будову Українського Осередку в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Дружина ОЛЕКСАНДРА

СКОБ

Navigare
necesse
est —
vivere
non!

10-ий Курінь УПС „Чорноморці"

з великим жалем повідомляє Пластове Товариство й усю Українську Громаду, що член нашого Куреня

бл. п. пластун сеніор керівництва

Проф. ОЛЕКСАНДЕР БЕРЕЖНИЦЬКИЙ — АБО

відійшов у Вічність 25-го травня 1979 року.

ПОХОРОН відбувся у вівторок, 29-го травня 1979 року з церкви св. Миколая у Боффало, Н. Й.

Дружині, Подрузі Оксані та ВШ. Родині Покійного висловлюємо щире співчуття.

СКОБ! Доброго вітру!

Курінна Старшина

УСПІХИ НАШОЇ МОЛОДІ

Д-р Юрій Грицеляк новий український хірург в Чікаго

д-р Юрій Грицеляк

Д-р Юрій Грицеляк закінчив свою п'ятирічну хірургічну спеціялізацію в Кук Кавнті шпиталі та почав приватну практику в Чікаго, в центрі української околиці. Він приєднався до медичного центру д-ра Володимира Бродеча нашого молодого, але доброго інтерніста, при 809 норд Вестерн евеню, а оперує він в Ілліной Масонік шпиталі.

Доктор Юрій, це син д-ра Пантелеймона і Дори Грицеляків, які виховали його в українському патріотично-релігійному дусі. Він закінчив українську школу св. Николая, здав матуру в школі українознавства з відзначенням та закінчив академічну середню школу св. Ігнатія. Студіював він в Іллінойському університеті, де в 1969 році закінчив передмедичні студії, здобувши ступінь бакалавра з біології. Медичні студії також закінчив в Медичній Школі Іллінойського університету та в 1973 році одержав диплом доктора медицини. Опісля він почав свою шпитальну практику і хірургічну спеціялізацію в Кук Кавнті шпиталі, де він скоро вибився на доброго і надійного лікаря-хірурга.

Д-р Юрій належав до української студентської громади та був головою Медичної Громади при УЛТ-ПА. Тепер він є активним членом Українського Лікарського Товариства та належить до його Управи, як студентський референт, заохочуючи і допомагаючи молодим українським медичним студентам.

Крім своєї чисто професійної праці д-р Грицеляк працює науково та дав недавно високовартісну доповідь на сходинах Українського Товариства п.з. „Розпізнання тихих раків ободової кишки". Цю доповідь він дав по-українськи та з українськими прозірками на цю тему.

Його осягами радіють його батьки, сестра Марія, яка також студіює медицину, та наша ціла медична громада в Чікаго. Бо він дійсно добра людина та буде добрим українським лікарем-хірургом.

Д-р Юрій Грицеляк є членом 221-го Відділу УНСоюзу в Чікаго.

Д-р Павло Пундій

Пам'яті Ігоря Остапа

Бл. п. Ігор Остап

Ділимося сумною вісткою із членами Спілки Української Молоді, членством ОУВФ та всією українською громадою, що 3-го травня ц. р. передчасно відійшов у вічність на 26-му році життя, надійний член Осередку СУМА ім. Крути в Чікаго бл. п. Ігор Остап.

Невблаганна доля вирвала з наших рядів молоду людину, яка мала всі дані в найближчому майбутньому очолити нашу громаду і проводити нею для добра України.

Панахиди за спокій душі Покійного відправлено в суботу і неділю — 5-го і 6-го травня в похоронному заведенні Музики, що їх відслужили: о. Степан Пітка та о. митрат Маріян Бутринський. Під час Панахид з глибоким жалим і смутком прощали на вічний спочинок бл. п. Ігоря: інж. Мирон Лущак від родини Покійного, а Григорій Дронь від Осередку СУМА ім. Крути. Почесну стійку при гробі Покійного сповняли дружинники Осередків СУМА ім. Крути та М. Павлушкова.

Похорон бл. п. Ігоря Остапа відбувся у понеділок, 7-го травня з похоронного заведення до церкви свв. Володимира і Ольги. Домовину несли сумівці-друзі Покійного. Поминальне Богослуження відправив о. Іван Кротець, який виголосив зворушливу проповідь. Довжелезний ряд автомашин відпровадив Покійного на цвинтар св. Христа в Калумет Сиgi, Ілліной.

Над могилою прощав бл. п. дорогого друга Ігоря від Організацій Українського Визвольного Фронту Микола Білецький.

Покійний залишив у глибокому смутку дружину Ірину з дому Попович, батька Михайла, сестер — Орисю і Діяну, брата Ярослава та ближчу і дальшу родину.

Управа Осередку СУМА ім. Крути в Чікаго

У Фініксі вшанували подвійні роковини

Дня 25-го березня 1979 року Українські Організації Фениксу в Арізоні під протекторатом філії УККА вшанували пам'ять Незалежности Карпатської України і 29-ту річницю смерти сл. п. ген.-хор. Т. Чупринки-Шухевича, командира УПА.

Після Служб Божих у Католицькій і Православній Церквах численне українське громадянство зібралось у великій залі СУМА на святочну Академію. Із цієї нагоди сцену удекоровано портретами сл.п. президента Карпатської України о. д-ра Августина Волошина і сл. п. командира УПА ген.-хор. Тараса Чупринки. У святочній доповіді колишній посол до Сойму КУ і його секретар інж. Леонід Романюк насвітлив події в Карпатській Україні з-перед 40 років тому, відзначивши соборницьке під час них зусилля та повну консолідацію усіх українських політичних сил, що дала блискучу перемогу у виборах до Сойму. Відтак промовляв п. Ярослав Росола, який відзначив ролю і чини ген.-хор. Т. Чупринки-Шухевича, як націоналіста-революціонера і вояка. Концертова програма складалась із виступів Школи Українознавства і п-і Анни Чопко.

Від старшого громадянства виступив з деклямацією М. Теслевич у „Баляді про побратимів" Л. Мосендза та Марта Росола, яка виконала уривок з поеми „Герої" Л. Храпливої. Під вправною рукою о. Андрія Ільїнського хор „Гомін" добре заспівав народні і січові пісні. Відспіванням українського національного гимну — закінчено Академію.

Л. Павлович

ІЗРАЇЛЬ...

(Закінчення зі с тор. 2)

тю, його перемогами і терпіннями.

Саме цю ідею, життям насичену мрію, видвигнув і зформулював редактор віденського щоденника, славної „Нос Фрає Прессе", Теодор Герцль (1860-1904). Уродженець Будапешту, вихований у високоякісній на той час, атмосфері віденського університету, він як кореспондент тієї газети мав змогу пізнати життя і прагнення жидівської еліти з Західньої Европи та жидівських нуждарів, животіючих по різних фактичних гетто. Спочатку і він шукав тільки можливости переселення великої частини жидів у будь-яку підхожу частину світу, про що він говорив у першій своїй книжці „Юденштат" (Жидівська держава — 1896), але під кінець він прийшов до переконання, що тільки Палестина може бути країною і державою жидів.

У 1897 році, з ініціятиви Т. Герцля, відбувся перший сіоністський конгрес у Базелі (Швайцарія), на якому покладено ідеологічні й програмові підвалини сіоністського руху. Таким чином переплелися дві різні течії: розвиток теоретичної концепції побудови жидівського національного вогнища у Палестині з одного боку, а з другого — постійний наплив, який щораз більше зростав, жидів до тієї країни. Наплив жидів викликував знову же зростаючу нехіть і спротив мешканців Палестини — арабів, які там стали майже єдиними господарюми після розсіяння жидів. А крім цього не було якогось державного акту, який давав би правно-політичне обгрунтовання їхнього повороту і викупу землі від арабів. Тим актом стала „Декларація Бальфура".

Декларація Бальфура і її наслідки

Лорд Артур Бальфур, міністер закордонних справ у воєнному уряді Лойда Джорджа під час Першої світової війни, належав до тих англійських державних мужів, які розуміли трагедію світового жидівства, без власної землі і без національно-політичного статусу, який мала більшість народів на той час, переслідуваного і гнаного в різних закутках землі. Англійці, які саме в той час на тих просторах вели воєнну кампанію під керівництвом легендарного Лоренса, знали історію тих земель, важку долю тих, що на ній жили і жорстокості, які там ставалися. Це ж там по сусідству Тамерлян, здобувши Алеппо, наказав збудувати жахливу піраміду з двадцять тисяч людських черепів.

Цей же Бальфур написав приватного листа до свого приятеля лорда Ротшілда, голови британських Ротшільдів, датований 2-го листопада 1917 року. У листі, що мав тільки 17 слів, було написано: „Дорогий лорде Ротшілде, мені приємно довести до вашого відома з доручення Уряду Його Королівської Величности наступну декларацію симпатії з жидівськими сіоністськими аспіраціями, яка була з'ясована і затверджена Кабінетом.

„Уряд Його Королівської Величности дивиться прихильно на заснування національної садиби для жидів у Палестині і буде намагатися сприяти осягненню тієї цілі, при цьому ясно треба розуміти, що нічого не може бути зробленим, що могло б пересуджувати громадянські і релігійні права існуючих у Палестині нежидівських громад, ані права і політичний статус, якими втішаються жиди в будь-якій іншій країні".

Я буду вдячний, якщо ви доведете цю декларацію до відома Сіоністської Федерації. Відданий Вам Артур Джеймс Бальфур".

Як бачимо, скупа на слова і неясна, „двояковипукла" політична декларація, змінила обличчя тієї частини нашої землі, а долю жидів повернула у зовсім іншому напрямку. А з тим і в неодному причинилися до нової ситуації в світі.

Декларація Бальфура викликала вибух величезної радости серед світового жидівства. Провідники цього жидівства зрозуміли її правильно. Ось що про це написав пізніший будівничий і перший прем'єр міністрів відбудованої держави Ізраїля Давид Бен-Гуріон: „Англія не повернула нам землі Ізраїля. Саме в цьому моменті, коли ми відчуваємо радість з великої перемоги, ми мусимо сказати ясно: Англія не може дати нам назад землі Ізраїля... Земля може бути здобута тільки народом, його власними зусиллями і творчістю, будуванням і поселенням. Англія зробила багато: вона визнала нашу екзистенцію як політичної одиниці і наше право до країни. Жидівський нарід мусить тепер перетворити це визнання у живу дійсність коштом своєї сили, духа, енергії і капіталу для будування Національної Садиби і осягнення повного національного спасення".

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

Ню Йорк вшанував Командира Української Повстанської Армії

Дня 11-го березня ц. р. Організації Українського Визвольного Фронту в Ню Йорку на чолі з Осередком Спілки Української Молоді, Патроном якого є легендарний Командир Української Повстанської Армії сл. п. ген. — хорунжий Тарас Чупринка — Роман Шухевич, віддали шану і поклін тій світлій, славній та шляхетній постаті українського революціонера, яка очолила епоху визвольної боротьби українського народу, створену Організацією Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери, під час і після 2-ої світової війни, яка у безмірній любові до України віддала їй в жертву все найцінніше, включно зі своїм, відносно ще молодим життям і життям своєї найближчої родини.

Святкування почались у ранніх годинах Апелем Осередку СУМА, який відібрав голова Крайової Управи інж. Мирослав Шмігель. Після закінчення Апелю, сумівська молодь перейшла зорганізованим порядком до церкви св. Юра на Службу Божу і Панахиду за спокій душі сл. п. Командира УПА. Церква св. Юра заповнилась вірними, представниками молодечих, комбатантських, суспільно-громадських та політичних Організацій і визначними особистостями Революційної ОУН із Америки і Канади. Всі вони прийшли поклонитися тому, який віддав своє молоде життя за друзів своїх, за Україну. Як високо український нарід цінить жертву крови своїх героїв-мучеників видно було з численної участи української патріотичної громади Ню Йорку у Богослуженнях, що їх відправив о. парох д-р Володимир Гавліч при співі хору церкви св. Юра в Ню Йорку під диригентурою маестра Івана Хомина.

По Богослуженні, в Домі Організацій Українського Визвольного Фронту відбулися Святочні Сходини в пошану св. п. Голови Бюра Проводу ОУН, Голови Генерального Секретаріяту УГВР та Головного Командира УПА. Свято відкрив та керував програмою голова 2-го Відділу ООЧСУ в Ню Йорку Богдан Качор. Глибоко змістовну доповідь виголосив голова Осередку СУМА ім. ген.-хор. Тараса Чупринки в Ню Йорку Корнель Василик, наголошуючи всі шляхетні прикмети сл. п. Гол. Командира Української Повстанської Армії, пов'язавши цю світлу постать української визвольної боротьби з його попередниками, підкресливши важливість зброї у боротьбі українського народу за своє визволення, та вказавши на любов і пошану українського народу до своїх героїв-мучеників (поетове...Шухевич згинув в Білогорщі, щоб жив Чупринка у віках!). — Скромну, але щиру пошану легендарному Командирові віддали юні сумівки і сумівці, учні школи українознавства Осередку СУМА в Ню Йорку „Пісня про героя" Л. Орлигори — виконали: Плісак Петро, Орест Решітник, Люба Новаківська, Ліда Микитин; „Україна" І. Франка — М. Мацьопа, М. Гнатишин, Бардигула Оксана, Марійка Чижо; „Був наказ..." — Таня Ягобовська і Ліда Микитин, під керівництвом своєї директорки пані проф. Павліни Андрієнко-Данчук. Сумівець Олесь Фурда відіграв на бандурі три пісні на пошану Патрона його Осередку.

Перед закінченням програми Святочних Сходин голова 2-го Відділу ООЧСУ закликав присутніх розійтися наснаженими величними чинами Чупринки та з любов'ю до України, такою як її мав св. п. легендарний Командир УПА.

Святочні Сходини закінчено відспіванням українського славня.

Б. К.

Відбулася конвенція Федерації Жіночих Клюбів в Ню Джерзі

Мейпелвуд (Д. Р.). — Округа Союзу Українок стейту Ню Джерзі взяла й цього року участь у річній конвенції Стейтової Федерації Жіночих Клюбів, яка відбулася у днях 15-18 травня, в гірськім курорті в МекАфі. Округа, як член Федерації зі статусом стейтової організації має право на одну делегатку і заступницю і традиційний вже привілей — від п'яти літ, — влаштовувати українську виставку в рамках загальної конвенційної виставки.

Цього року Федерація відзначила 85-річчя свого існування виданням альманаху під заголовком „From the Beginning; a Page of History, 1894-1979" та з моттом: „The Future is Today". У цій же книзі поміщено й історію Округи СУА, що цього року обходитиме двадцятиріччя. Під тим знаком влаштовано цьогорічну інформативну виставку, що дала перегляд праці Відділів і Окружної Управи, ілюстровану знімками, вирізками з преси, брошурками, матеріялами для відзначення „Року Дитини" тощо та прикрашену зразками народного мистецтва, щоб надати їй українського кольориту.

Програма триденної конвенції складалася з обширної ділової частини, що охоплювала звіти, поправки до статуту, резолюції та частинні вибори до управи (за ротаційною системою), як теж із семінарів: парляментарного, щодо членства, шкільництва, родини, громадських справ і т. д., та надання нагород і почесного членства, як теж музично-концертових інтерлюдій. Новиною було відновлення нагороди за „визначний журналістичний осяг" по десятирічній перерві, яку одержала Барбара Кукла з нюаркського „Стар-Леджеру" „за 11-річну відповідальну службу в громаді" у формі пам'яткового пляката і ювілірної прикраси.

Найбільшою атракцією кожної конвенції є кожноденний виступ знаних промовців, з політичного, державного чи наукового світу. І так головну промову на відкритті конвенції мав Даглас Едвардс, кореспондент Сі-Бі-Ес, який дошукував позитивних, конструктивних проявів американського життя згідно з титулом доповіді: „What's Right With America".

У наступних днях говорила Джуел Коб, декан Даглас коледжу, про значення вільних наук: „The Liberal Arts-Key to the Future", як підстави загальної освіти і знання, а д-р Сандра Гаріс ширше представила програму для дітей з особливими проблемами, що в цій каденції є спеціяльним проєктом Федерації під назвою: „Teddy Bear Project". Останім промовцем була Елизабет Дол, правник і журналіст, яка очолювала Комісію Федеральної Торгівлі, тема якої відносилася до проблеми споживача, зокрема старших громадян.

У музичній програмі цього року знову ж виступила знана пара Мочернуків з Норт Плейнфілд у часі сніданку. Роман, українського роду, скрипак — музичний терапіст і його дружина Кароля, піяністка — не лише дають музичне вдовolення гарно виконаними точками програми, але й створюють зворушливу атмосферу серед присутніх, яких зійшлося біля півтора тисячі. Справді „Together in Harmony" — як і титул програми. Завдяки минулорічній зустрічі і розмові, Роман Мочернук вставив в програму в'язанку мелодій з України.

Конвенцією проводила пані Мері Джейн Сінгер, президент Федерації в другім році своєї каденції, а вся програма проходила точно і справно, дарма, що рекордове число жінок з цілого стейту — біля 2.200 — з'їхали до цього гарного курорту.

В українській делегації на конвенції були: Лідія Гладка, голова Окружної Управи СУА, що була офіційною делегаткою, Ліла Бойко, референтка зв'язків округи, як заступниця, Олеся Порохняк і Ольга Буртик з Пассейку та Дора Рак, член федераційної статутової комісії. Виставку опрацювали Марія Полянська (86 Відділ), Ліла Бойко і Таїса Рак-Бравн (обидві із 75 Відділу), користаючи з архівних матеріялів Округи та деяких Відділів (32, 75, 28), які передали пані Роговська, Цяпка, Сенежак і Гнатик. Ляльки в народних строях були із збірки Анни Кравчук і 28-го Відділу.

Завдяки виставці, що втішалася популярністю, та своєю участю в ділових сесіях, семінарах і на бенкеті цієї престижевої організації американських жінок — українки мали нагоду відновити або нав'язати нові знайомства та інформувати про працю українських жінок і поширити круг прихильників української громади в стейті Ню Джерзі.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 9-го ЧЕРВНЯ 1979 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 270 Відд., о год. 7:30 веч. в УНДомі. Проситься чл. прибути і вирівняти вкладки. Поштою, посилати на адресу фін. секр. — S. Ostrowsky, 29 Lexington Ave., Jersey City, N.J. 07304. Tel. — 432-2983. — В. Бутковський, рекр. секр.

НЕДІЛЯ, 17-го ЧЕРВНЯ 1979 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори (піврічні) Т-ва Поступовий Клюб 70-ий Відд., о год. 3-ій по пол. в приміщенні УНДому при Фліт вул. На зборах будуть порушені дуже важливі справи, тому проситься всіх членів взяти участь в цих зборах. — С. Білик, предс., М. Шеремета, секр.